Τὸ Διεθνὲς συνέδριο γιὰ τοὺς κινδύνους ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ

ΠΟΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΣΥΝΕΖΗΤΗΣΕ

ΑΜΒΟΥΡΓΟ. Στὸ παγκόσμιο συνέδριο, ποὺ ἔγινε ἀπὸ 27 Αὐγούστου μέχρι 2 Σεπτεμβρίου, στὸ Ντύσσελντορφ, φιλόσοφοι ἀπὸ Ἀνατολὴ καὶ Δύση προσπάθησαν νὰ βροῦν ποιοὶ ἀπὸ τοὺς κινδύνους, ποὺ ἐπιφυλάσσει ὁ πολιτισμός μας, τρομάζουν περισσότερο τὴν ἀνθρωπότητα καὶ γιατί!

Χωρὶς καμμιὰ διαμαρτυρία, οἱ Γερμανοὶ δέχονται τὸ γεγονός, ὅτι κάθε χρόνο 15.000 ἄτομα χάνουν τὴ ζωή τους σὲ τροχαῖα δυστυχήματα. Καὶ ἴσως δὲν χάνουν τὸν ὕπνο τους στὴ σκέψη ὅτι δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο, ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, νὰ ξεσπάσει ἕνας ἀτομικὸς πόλεμος. Ὅταν ὅμως, ἡ κυβέρνηση, ἐξαγγέλλει τὴ δημιουργία ἑνὸς ἀτομικοῦ σταθμοῦ ἐνεργείας ἕνα πολὺ μεγάλο μέρος τοῦ πληθυσμοῦ βγαίνει στοὺς δρόμους γιὰ νὰ διαμαρτυρηθεῖ.

Γιατὶ γίνεται αὐτό; Γιατὶ εἶναι τόσο διαφορετικὲς οἱ ἀντιδράσεις στὶς ἀπειλές; Καίρια ἐρωτήματα, ὅπως αὐτὸ γιὰ τὴ διχασμένη μας ἀνάγκη γιὰ ἀσφάλεια, μαζὶ μὲ ἄλλα πολύπλοκα ἐπιστημονικὰ θέματα, συζητήθηκαν στὸ παγκόσμιο συνέδριο φιλοσοφίας, ὅπου ἔλαβαν μέρος 2.000 ἐπιστήμονες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ ἀσχολήθηκαν κυρίως μὲ τὸ νόημα τῆς σημερινῆς τεχνικῆς προόδου, μὲ ἄλλα λόγια, τὴ διαταραγμένη σχέση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴ φύση. Ἐκτὸς ἀπὸ φιλοσόφους, ἔλαβαν μέρος καὶ φυσικοί, βιολόγοι καὶ μαθηματικοί.

Ὁ ὀργανωτὴς αὐτῆς τῆς τόσο σημαντικῆς ἐκδήλωσης εἶναι ὁ καθηγητὴς φιλοσοφίας στὸ Ντύσσελντορφ Ἄλβιν Ντίμερ, ποὺ εἶναι γνωστὸς γιὰ τὶς μελέτες του στὴ γνωσιολογία καὶ τὴν ἐπιστήμη τῆς πληροφορίας.

Τὸ ἐπίπεδο τοῦ συνεδρίου ἦταν πολὺ ὑψηλὸ καὶ προϋχόθετε τέτοιες γνώσεις, ὥστε νὰ φέρνει σὲ ἀμηχανία τοὺς ἐρασιτέχνες παρατηρητές. Μερικὰ θέμα τα ὅμως ἦταν ἀρκετὰ εὔληπτα, ὅπως τὸ πρόβλημα τῆς «λογικῆς ἐξήγησης τῶν ἠθικῶν κανόνων».

Οἱ ἠθικοὶ κανόνες ὁρίζουν τὴ ζωή μας. Μᾶς ἀπαγορεύουν νὰ διασχίσουμε ἕνα δρόμο ὅταν τὸ φανάρι εἶναι κόκκινο καὶ μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ στεκόμαστε σὲ οὐρές. Ὅμως, τὸ βασικὸ εἶναι οἱ κανόνες αὐτοὶ νὰ ἰσχύουν γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ πόσο πολύπλοκη εἶναι ἡ λογικὴ διαδικασία γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς ἠθικοῦ κανόνα, δείχνει ὁ καθηγητὴς, φιλόσοφος Χὰνς Οὔλριχ Χόχε, στὸ ἀκόλουθο παράδειγμα:

«Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι σέ μιὰ χώρα ὑπάρχει ὁ νόμος, ὅλοι οἱ δανειστὲς νὰ στέλνουν στὴ φυλακὴ αὐτοὺς ποὺ χρωστᾶνε. Καὶ ὑποθέτουμε ὅτι κάποιος χρωστάει λεφτὰ σὲ μένα. Λογικὰ πρέπει νὰ σκεφτῶ ὅτι ἴσως καὶ ἐγὼ κάποια μέρα βρεθῶ στὴ θέση αὐτοῦ ποὺ χρωστάει καὶ νὰ βρεθῶ στὴ φυλακή, μιὰ καὶ οἱ κανόνες ἰσχύουν γιὰ ὅλους, χωρὶς ἐξαίρεση. Καὶ ἂν θέλω νὰ εἶμαι ἀκέραιος, θὰ σκεφτῶ ὅτι δὲν θέλω καθόλου νὰ πάω φυλακή, ὅπως καὶ κανένας συνάνθρωπός μου. Καὶ ἔτσι, ἡ λογική μου δὲ μὲ ὁδηγεῖ παρὰ στὴν ἀπόρριψη τῶν νόμων καὶ τῶν ἠθικῶν κανόνων».

Ἀκόμα δυσκολότερη ἀπὸ τὴ λογικὴ στήριξη τῶν ἠθικῶν κανόνων, εἶναι ἡ λύση ἑνὸς ἄλλου προβλήματος, ποὺ τέθηκε στὸ 16ο παγκόσμιο συνέδριο φιλοσοφίας. Πῶς μποροῦμε νὰ συλλάβουμε τὴν ἐπιστημονικὴ — τεχνικὴ πρόοδο;

Πίσω ἀπὸ τὸ πρόβλημα αὐτὸ κρύβεται ἡ γνωστὴ φράση τοῦ Χάϊντεγκερ, ὅτι «ἡ ἐπιστήμη, δὲν σκέπτεται ἀλλὰ μόνο ἀπαριθμεῖ καὶ ταξινομεῖ». Μὲ αὐτὸ τὸ ὑπονοούμενο οἱ συγκεντρωμένοι θέλησαν νὰ κατηγορήσουν τοὺς φυσικούς, τεχνικοὺς κλπ., ὅτι κατασκευάζουν πράγματα, χωρὶς νὰ ἀναρωτιοῦνται γιὰ τὸ νόημα καὶ γιὰ τὸ σκοπό τους καὶ κυρίως τὸ ποιὸν ἐξυπηρετοῦν. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἀπερισκεψίας τὰ νοιώθουμε καθημερινὰ γύρω μας, μὲ τὴ μορφὴ τῆς καταστροφικῆς μόλυνσης τῆς ἀτμόσφαιρας ἢ τῆς ἐξοντωτικὰ μονότονης δουλειᾶς στὴν κορδέλλα τῶν ἐργοστασίων.

Οἱ περισσότεροι φιλόσοφοι, ἀμφισβητοῦν τὸ κατὰ πόσον ὁ πολιτισμός μας εἶναι δυνατὸ νὰ σωθεῖ πιά. Ὁ Βέρνερ Μπέκερ ἀπὸ τὴ Φρανκφούρτη, ἐξετάζει μιὰ πολὺ πεσσιμιστικὴ θέση.

«Σὲ μιὰ «φιλελεύθερη δημοκρατία» ἡ τεχνικὴ «πρόοδος» δεν εἶναι δυνατὸ νὰ τεθεῖ ὑπὸ ἔλεγχο. Κι' ὄχι ἐπειδὴ ἔχει εἰσβάλει ἄμεσα στὴ ζωή μας. Τὸ εἴμαι μα ποὺ πληρώνουμε εἶναι ὅτι δὲν μποροῦμε κἂν νὰ τὴ συλλάβουμε».

ΝΕΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Μαθήματα ὑπερβατικοῦ στοχασμοῦ σὲ κακοποιούς

ΓΙΛΟΝΤΑΙ ΗΡΕΜΟΙ

ΑΓ. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὁ Πὰτ Κόρουμ, κατάδικος τῶν φυλακῶν τοῦ Σὰν Κουεντέν, εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, ἔκαμνε, πρὸ ἡμερῶν, τὸν περίπατόν του εἰς τὴν αὐλὴν τῶν φυλακῶν, μὲ ὕφος εὐτυχὲς καὶ ἐκαμογέλα.

«Ἔχεις πάρει κάμια εὐτυχία;», τὸν ἠρώτησεν εἰς συγκρατούμενός του.

«Ὄχι», ἀπήντησεν ὁ Πάτ. «Ἁπλῶς, στοχάζομαι».

Πράγματι, ἀπὸ τριετίας, ὁ Πὰτ ἔχει ἐγκαταλείψει καὶ τὴν βίαν καὶ τὰ ναρκωτικά, τὰ ὁποῖα τὸν καθίστων ἕνα ἐκ τῶν πλέον ἐπικινδύνων κρατουμένων μεταξὺ τῶν βαρυποινιτῶν. Εἶναι εἷς ἐκ τῶν 300 πρώτων «σκληρῶν», οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν νὰ λάβουν μαθήματα «ὑπερβατικοῦ στοχασμοῦ».

«Ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1975, αἱ πράξεις βίας ἐμειώθησαν κατὰ 70 τοῖς ἑκατὸν εἰς τὸ Φόλσομ τὸ τμῆμα τῶν βαρυποινιτῶν τῶν φυλακῶν», λέγει ὁ Κόρουμ, εἰς συνέντευξίν του. «Διότι οἱ κατάδικοι ἔχουν εὕρει τὸν τρόπον νὰ θεραπεύωνται ἐκ τοῦ ἐκνευρισμοῦ καὶ τοῦ ἄγχους ποὺ προκαλεῖ ὁ ἐγκλεισμός των».

Τὰ μαθήματα τοῦ ὑπερβατικοῦ στοχασμοῦ ἔχουν εἰσαχθῆ ἀπὸ τριετίας εἰς πολλὰς φυλακὰς τῆς Καλιφορνίας, αἱ δὲ στατιστικαὶ δεικνύουν ὅτι, ἔκτοτε, τὸ ποσοστὸν τῶν ὑποτρόπων εἶναι καταπληκτικῶς χαμηλόν.

Ὁ Κόρουμ παραδέχεται ὅτι εἶχε φονεύσει δύο ἄτομα, λέγει δέ, ὅτι «ἄφηνε τὴν ὀργὴν του νὰ ξεσπάσῃ» καὶ ἦτο ἐπικίνδυνος διὰ τοὺς συγκρατουμένους τους. Μέχρις ὅτου ἤρχισε νὰ «στοχάζεται» ἐπὶ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας, δύο φορὰς ἡμερησίως.

«Κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν δὲν ἔχω σηκώσει χέρι κατὰ συγκρατουμένου μου. Τώρα, καταφέρνω καὶ συνεννοοῦμαι μὲ τοὺς συγκρατουμένους καὶ μὲ τὸ προσωπικὸν τῶν φυλακῶν. Δὲν εἶμαι ποτὲ ἐκνευρισμένος καὶ εἶμαι πάντοτε ψύχραιμος. Στοχάζομαι δὶς τῆς ἡμέρας καὶ οὕτως ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ κακὰς σκέψεις».

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Ὁ Τζὼρτζ Ἕλλις, ὁ διδάσκαλος τοῦ ὑπερβατικοῦ στοχασμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ὀργανώσει τὸ πρόγραμμα τῶν φυλακῶν, λέγει, ὅτι πλῆθος κρατουμένων τῶν φυλακῶν τοῦ Σὰν Κουντέν, ἀναμένουν τὴν σειρὰν των διὰ νὰ ἀρχίσουν μαθήματα. Μαθήματα ὑπερβατικοῦ στοχασμοῦ λαμβάνουν, ἐπίσης, τὰ 15 τοῖς ἑκατὸν τοῦ προσωπικοῦ τῶν φυλακῶν.

Ὁ Ἕλλις λέγει, ὅτι ἡ πρώτη εὐρεῖα μελέτη τῶν κρατουμένων οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν μαθήματα ὑπερβατικοῦ στοχασμοῦ ἔδειξεν ὅτι οὗτοι ἐμφανίζουν βασικὰς ἀλλαγὰς εἰς τὴν συμπεριφοράν. εἰς τὴν προσωπικότητά των.

«Ἂς ἀφήσωμε τὰ πράγματα νὰ ὁμιλήσουν μόνα των», λέγει ὁ Ἕλλις. «Αἱ ἐξετάσεις τῶν κρατουμένων, οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦνται εἰς τὸν ὑπερβατικὸν στοχασμὸν δὲν δεικνύουν σημαντικὰς ἀλλαγὰς εἰς τὸ κυκλοφοριακὸν των σύστημα οὔτε εἰς τὸν χαρακτῆρα των. Οἱ ἐξωστρεφεῖς παραμένουν ἐξωστρεφεῖς καὶ οἱ ἐσωστρεφεῖς παραμένουν ἐσωστρεφεῖς. Ὑπάρχει, ὅμως, σημαντικὴ μείωσις τῆς ἐπιθετικότητος. Πολλοὶ κρατούμενοι παρουσιάζουν σημαντικὰς ἀλλαγὰς εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὰ αἰσθήματά των. Αἰσθάνονται ἐν ἁρμονία μὲ τὸν ἑαυτόν των καὶ μὲ τὸ περιβάλλον των, ἡ δὲ ἱκανοποίησὶς των πρὸς μίαν παραγωγικὴν ζωὴν ἔχει βελτιωθῆ.

Κατὰ τὸν Κόρουμ, ὁ ὁποῖος, τώρα λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸ πρόγραμμα διδασκαλίας τοῦ ὑπερβατικοῦ στοχασμοῦ εἰς τοὺς συγκρατουμένους του καὶ κατὰ τοὺς διδάσκοντας εἰς τὸ πρόγραμμα, πολλοὶ πόνοι καὶ κακοποιήσεις κρατουμένων ὑπὸ συγκρατουμένων των — πρᾶγμα συνηθέστατον εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς φυλακὰς βαρυποινιτῶν — ἔχουν ἀποφευχθῆ χάρις εἰς τὰς ἀσκήσεις τοῦ ὑπερβατικοῦ στοχασμοῦ. Εἰς μίαν περίπτωσιν, λέγει ὁ Κόρουμ, εἷς κρατούμενος ἐπλήρωσε τὸ χρέος τῶν 140 δολλαρίων, διὰ ναρκωτικά, ἑνὸς συγκρατουμένου του, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθῆ εἰς θάνατον ὑπὸ ἄλλων κρατουμένων. διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐξοφλήση.

«Ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, οὐδεὶς θὰ ἐνδιεφέρετο νὰ σώση τὴν ζωὴν συγκρατουμένου του», λέγει ὁ Κόρουμ. «Ἀλλὰ ὁ φιλεύσπλαγχνος κρατούμενος, εἶχε, χάρις εἰς τὸν ὑπερβατικὸν συλλογισμόν, ἐξανθρωποθῆ, οὕτω δέ, δὲν ἠνείχετο νὰ ἰδῆ νὰ ἀφαιρεῖται ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου διὰ χρέη».

ΣΤΙΣ ΗΝΩΜ. ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

Ἀποζημιώνονται τὰ θύματα κακοποιῶν

ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. Εἷς 56ετὴς ἀνὴρ δέχεται, ἐνῶ μεταβαίνει εἰς τὴν ἐργασίαν του, τὴν ἐπίθεσιν δύο νεαρῶν ἀλητῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν κτυποῦν βαρύτατα εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὸν ληστεύουν. Ἀπουσιάζει ἐπὶ δέκα ἑβδομάδας ἐκ τῆς ἐργασίας του καὶ ἀντιμετωπίζει μεγάλας δαπάνας διὰ τὴν περίθαλψίν του.

Μία 19ετὶς ληστεύεται, βιάζεται καὶ δέρεται ἀνηλεῶς ὑπὸ δύο ἐνόπλων ἀνδρῶν. Χάνει πέντε ἑβδομάδας ἐργασίας καὶ ἀναγκάζεται νὰ ὑποστῇ σειρὰν πλαστικῶν χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς γνάθου της.

Εἷς 85ετὴς γέρων, φονεύεται, ἐντὸς τῆς οἰκίας του, ὑπὸ ἑνὸς ἀγνώστου. Ἡ σύζυγός του ἀντιμετωπίζει τὰς δαπάνας τῆς κηδείας του καὶ μένει ἄνευ πόρων.

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, εἰς τὰς ΗΠΑ, τὰ θύματα ἐγκλημάτων ὡς τὰ ἀνωτέρω καὶ οἱ οἰκεῖοι των θὰ ἀντιμετώπιζαν διὰ τῶν ἰδικῶν των πόρων τὴν ἀτυχίαν των. Εἰς τὰς τρεῖς ἀνωτέρω, ὅμως, περιπτώσεις, τὰ θύματα ἦσαν τυχηρότερα. Εἶναι μεταξὺ τῶν χιλιάδων θυμάτων, τὰ ὁποῖα λαμβάνοιν εἰδικὰ βοηθήματα ὑπὸ τοῦ κράτους. Οὕτως, ὁ 56ετὴς ἀνὴρ ἔλαβεν ἄνω τῶν 2.000 δολλαρίων ὡς βοήθημα ἀναπηρίας καὶ ἰατρικῆς περιθάλψεως, ἡ βιασθεῖσα ἔλαβε περὶ τὰ 400 δολλάρια, ἐνῶ ἡ χήρα τοῦ γέροντος ἔλαβε περὶ τὰς 5.000 δολλαρίων διὰ τὰς δαπάνας τῆς κηδείας τοῦ συζύγου της καὶ ὡς βοήθημα διὰ τὴν συντήρησίν της.

Αἱ ἀποζημιώσεις πρὸς τὰ θύματα τῶν ἐγκληματιῶν ἀρχίζουν νὰ καθίστανται θεσμὸς εἰς τὰς ΗΠΑ, ὅπου κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν, 24 Πολιτεῖαι ἔχουν υἱοθετήσει σχετικὰ προγράμματα. Εἶναι βέβαιον, ὅτι καὶ ἄλλαι Πολιτεῖαι θὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά των. Ἤδη, ἀναμένεται, ὅτι περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους, τὸ Κογκρέσσον θὰ ψηφίσει νόμον περὶ ἐπιχορηγήσεως τῶν προγραμμάτων αὐτῶν καὶ ὑπὸ τῆς Ὁμοσπονδιακῆς κυβερνήσεως.

Εἰς τὴν πραγματικότητα, ἡ ἰδέα τῆς ἀποζημιώσεως τῶν θυμάτων τῶν ἐγκληματιῶν ἔχει γεννηθεῖ πρὸ πολλῶν αἰώνων. Ὑπῆρχεν εἰς τὸν ἀρχαῖον Βαβυλωνιακὸν Κώδικα τοῦ Χαμμουραμπί. Ἀλλὰ εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον μας, ἐπανῆλθε μόλις κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1960, ὅταν ἡ Βρεταννία καὶ ἄλλαι χῶραι τῆς Κοινοπολιτείας ἤρχισαν νὰ καταρτίζουν σχετικὰ προγράμματα. Εἰς τὰς ΗΠΑ, ἡ ἀρχὴ ἐγένετο εἰς τὴν Καλιφόρνιαν, τὸ 1965.

Πολλοὶ εἰδικοὶ πιστεύουν, ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἀποζημιώσεως τῶν θυμάτων τῶν ἐγκληματιῶν εἶχε παραμεληθῆ, διότι ἐπεκράτει τὸ αἴσθημα, ὅτι κατὰ κάποιον τρόπον, ἔπταιαν καὶ τὰ θύματα διὰ τὸ πάθημά των. Ἡ ἀλλαγὴ τῆς στάσεως τοῦ κοινοῦ, λέγει ὁ δικαστὴς Ἔρικ Γιάνγκερ, εἰς τὸ Λὸς Ἀντζελες, ἐπῆλθεν ἐκ τῆς παραδοχῆς τοῦ γεγονότος, ὅτι τὰ ἐγκλήματα, ὅπως καὶ αἱ πυρκαϊαὶ ἢ οἱ σεισμοί, εἶναι τραγωδίαι, εἰς τὰς ὁποίας ἡ κοινωνία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀντιδρᾷ ἀνθρωπιστικῶς ἐναντι τῶν θυμάτων των.

Οἱ νέοι νόμοι ὁρίζουν ὅτι τὰ βοηθήματα πρὸς τὰ θύματα παρέχονται ὅταν τὸ θῦμα δὲν ἔχῃ ἰατρικὴν ἀσφάλισιν καὶ δὲν ἐπιδοτεῖται κατὰ τὴν ἀπουσίαν ἐκ τῆς ἐργασίας του. Ἐπίσης, καλύπτουν τὰ ἔξοδα εἰς τὰ ὁποῖα ὑποβάλλεται τὸ θῦμα ἢ οἱ συγγενεῖς του διὰ νὰ κινήσουν τὴν ἀγωγὴν ἀποζημιώσεως. Τὸ μέγιστον ποσὸν τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως κυμαίνεται ἀπὸ 10—50 χιλιάδας δολλαρίων, ἀλλὰ τοιαῦτα μεγάλα ποσὰ καταβάλλονται μόνον εἰς περιπτώσεις μονίμου ἀναπηρίας ἢ θανάτου. Εἰς τὰς περιπτώσεις τραυματισμοῦ, αἱ ἀποζημιώσεις κυμαίνονται ἀπὸ 3 ἕως 4 χιλιάδας δολλαρίων.

Αἱ ἀποζημιώσεις δίδονται ἀνεξαιρέτως τοῦ ἂν ὁ ἐγκληματίας συλληφθῆ ἢ καταδικασθῆ. Διὰ νὰ λάβουν, ὅμως, ἀποζημίωσιν, τὰ θύματα ὀφείλουν νὰ καταγγείλουν τὸ ἔγκλημα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ νὰ ὑποβάλουν αἴτησιν ἀποζημιώσεως ἐντὸς τακτοῦ χρονικοῦ διαστήματος. Ἐπίσης, ὀφείλουν νὰ συνεργασθοῦν πλήρως μετὰ τῆς Ἀστυνομίας, διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἐγκληματίου καὶ νὰ παραστοῦν ὡς μάρτυρες εἰς τὴν δίκην του. Οἱ ἀνακριταὶ λέγουν ὅτι ὅλα αὐτὰ βοηθοῦν σημαντικῶς εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ ἐγκλήματος, ἡ ὁποία συχνὰ παρεμποδίζεται ἐκ τῆς ἀπροθυμίας τῶν θυμάτων νὰ παραστοῦν ὡς μάρτυρες.

Πολλαὶ Πολιτεῖαι ἀποζημιώνουν καὶ τὰ ἄτομα, τὰ ὁποῖα τραυματίζονται ἢ κακοποιοῦνται ἐνῶ σπεύδουν νὰ βοηθήσουν τὸ θῦμα ἑνὸς ἐγκλήματος.

STRONGER

ΡΑΦΙΑ ΡΥΘΜΙΖΟΜΕΝΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΠΑΓΚΟΙ, ΤΑΜΕΙΑ, ΓΟΝΔΟΛΕΣ, ΒΙΤΡΙΝΕΣ, ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ, ΓΕΝΙΚΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

Γ. ΑΒΡΑΝΤΙΝΗΣ

ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ 56 (ΠΛΗΣΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΟΛΓΑΣ), ΤΗΛΕΦ.: 220-269, ΠΑΤΡΑΙ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΙΔΕΩΝ

Ἡ Οἰκολογία δημιουργεῖ ἕνα νέο τρόπο σκέψεως καὶ διαβιώσεως

Εὐρωπαϊκὸ Ἰνστιτοῦτο λειτουργεῖ μέσα σ' ἕνα μοναστήρι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΓΚΑΡΝΤΙΑΝ

ΛΟΝΔΙΝΟ. Ὁ Ροζὲ Κλάϊν, ἕνας Καθολικὸς ἱερέας, κοινωνιολόγος καὶ φιλόσοφος πάνω σὲ θέματα πόλης, ἔχει ἰὴν ἀποψη ὅτι ἡ ἐποχὴ ποὺ περνᾶμε εἶναι ἡ παραμονὴ «μιᾶς ἐπανάστασης ἰδεῶν ποὺ θὰ εἶναι τὸ ἴδιο συνταρακτική, ὅπως αὐτὲς ποὺ ὁδήγησαν στὸν σημερινὸ μας πολιτισμὸ καὶ στοὺς προηγούμενους πρὶν ἀπ' αὐτόν». Ἡ ἀναφορὰ του ἔχει σὰν περιεχόμενο τὴν οἰκολογία, τὴν ὁποία θεωρεῖ σὰν μιὰ ἀπόρριψη τῆς «μονόπλευρης παραγωγικότητας, εἴτε αὐτὴ προ ἔρχεται ἀπὸ τὰ Ἀριστερά, εἴτε ἀπὸ τὰ Δεξιά» καὶ ἀκόμη σὰν μιὰ ἀναζήτηση ἑνὸς νέου Οὐμανισμοῦ.

Τὸ μικρὸ γραφεῖο τοῦ Κλάϊν βρίσκεται στὸ κτίριο τοῦ φραγκισταν ικοῦ μοναστηριοῦ τὸ ὁποῖο ἔχει ἀποκταταστεθεῖ καὶ μετονομαστεῖ σὲ «Εὐρωπαϊκὸ Ἰνστιτοῦτο Οἰκολογίας». Ὁ Κλάϊν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱδρυτὲς τοῦ καὶ ὁ ὑπεύθυνος τῆς μονάδας προγραμματισμοῦ τῆς ζωῆς στὴν πόλη. Οἱ ἰδέες του εἶναι ἴδιες μὲ χιλιάδες ἄλλους οἰκολόγους, ἐπιστήμονες ποὺ ἀντιδροῦν στὴν παράλογη χρησιμοποίηση τῆς πυρηνικῆς ἐνέργειας πολεοδόμους καὶ μέλη πειραματικῶν κοινοτήτων σὲ πολλὲς χῶρες σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Ὅμως τὸ πολὺ λίγο γνωστὸ Ἰνστιτοῦτο ὅπου ἐργάζεται εἶναι πιθανότατα τὸ πιὸ προχωρημένο ἢ τουλάχιστον τὸ πιὸ ὀργανωμένο καὶ μεθοδικὸ ἐργαστήριο τοῦ νέου τρόπου σκέψης στὴν Εὐρώπη.

Ὁ Κλάϊν πιστεύει ὅτι οἱ νέες ἰδέες ἐξαπλώνονται μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ποὺ ἐξαπλώθηκε ὁ χριστιανισμὸς στοὺς πρώτους χριστιανούς «σὰν ἐπιδημία μέσα στοὺς ἁπλοὺς ἀνθρώπους». Παρα δέχεται ὅτι τολλὲς ἀπὸ τὶς ἰδέες αὐτὲς ἐμφανίζονται σὰν ἀρνητικὲς ἐπειδὴ ἀπορρίπτουν τὴν ἐργασία καὶ ἀντιδροῦν στὴν χρησιμοποίηση τῆς πυρηνικῆς ἐνέργειας. «Ὅμως στὴν βάση τους εἶναι βαθειὰ θετικὲς, γιατὶ ἀποτελοῦν τὴν ἀναζήτηση ἑνὸς νέου, καλύτερου κόσμου» λέει ὁ Κλάϊν.

Κάτω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, μέσα σὲ ἕνα ἐπίσης μεσαιωνικὸ περιβάλλον, βρίσκεται μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἐργαστήρια μὲ ἐνυδρεῖα ὁπου ἀναλύεται ἡ ρύπανση τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ Μαζέλα καὶ τὰ ἀποτελέσματά της μελετῶνται σὲ ἀρκετὲς νενιὲς ψαριῶν. Ἀκόμη πιὸ κάτω ἔχει τὶς ἐγκαταστάσεις της μιὰ ὁμάδα μελέτης τοῦ ἀνθρώπινου παράγοντα στὶς συνθῆκες ἐργασίας ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὸν ἰδανικὸ τρόπο δημιουργίας μιᾶς νέας βιομηχανίας.

Τὸ Ἰνστιτοῦτο δίνει κτυχία σὲ ὅσους παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα ποὺ ὀργανώνει ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα περιλαμβάνονται εἰδικὲς σειρὲς σὲ θέματα σχετικὰ μὲ τὸν ἀντίκτυπο τῆς ἀνθρώπινης δραστηριότητας καὶ εἰδικότερα τῶν βιομηχανικῶν κατασκευῶν στὸ περιβάλλον. Ὑπάρχουν ἀκόμη εἰδικὲς σειρὲς μαθημάτων γιὰ ἀρχιτέκτονες καὶ ὑπαλλήλους τῶν τοπικῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπηρεσιῶν σχετικὰ μὲ μεθόδους ἀνακατασκευῆς τῶν πόλεων χωρὶς τὴν καταστροφὴ μεγάλων τμημάτων ἀπὸ αὐτές. Ἡ μονάδα τοῦ Κλάϊν χρησιμοποιεῖ σὰν ἀντικείμενο, τῶν μελετῶν της στὴν πόλη Μὲτζ γεγονὸς ποὺ ἤδη ἔχει πρακτικὰ ἀποτελέσματα μιὰ καὶ ὁ Ζὰν Μαρὶ Πὲλτ, ὁ βιολόγος ποὺ εἶναι γενικὸς διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου εἶναι συγχρόνως ἀναπληρωτὴς δήμαρχος τῆς πόλης.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ

Οἱ περιφέρειες τῆς Ἀλσατίας καὶ τῆς Λωραίνης, ὑπῆρξαν ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἀντικείμενο οἰκολογικῶν μελετῶν καὶ ὁ πληθυσμός τους εἶναι πολὺ καλὰ ἐνημερωμένος πάνω στὸ θέμα ὅπως ἄλλωστε δείχνουν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν. Ἡ ἐπίδραση τοῦ Ἰνστιτούτου μπορεῖ νὰ γίνει ἀντιληπτὴ ἀπὸ κάθε ἐπισκέπτη ποὺ θὰ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ κρίνει τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ὑπηρεσίας ἀστικῆς συγκοινωνίας καὶ ἀκόμη νὰ σημειώσει τὴν πλήρη ἀπουσία οἰκοδομικῶν τερατουργημάτων στοὺς δρόμους αὐτῆς τῆς πόλης. Ὁ Κλάϊν τελείωσε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μιὰ καταγραφὴ τῆς κοινῆς γνώμης στὴν περιοχὴ, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου περιβάλλοντος. Ἡ ἔρευνα εἶχε σὰν ἀντικείμενο τὴν ἄποψη τοῦ πληθυσμοῦ γιὰ τὴν κατοικία. Ὁ Γάλλος ἐπιστήμονας διαπίστωσε, ὅτι ὁ κόσμος προτιμᾶ τὰ μικρὰ καλοσχεδιασμένα συγκροτήματα διαμερισμάτων. Ὑπῆρξε πραγματικὰ γι' αὐτὸν πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γεγονὸς ὅτι ἔχει ἀρχίσει νὰ φθίνει τὸ παραδοσιακὸ ὄνειρο, τοῦ μικροῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ. «Τὸ μικρὸ αὐτὸ σπίτι δὲν θεωρεῖται πιὰ σὰν ἡ ἀπάντηση στὸ πρόβλημα τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀκριβῶς δὲν θεωρεῖται πιὰ λύση τὸ μικρὸ αὐτοκίνητο. Ὁ κόσμος ἔχει ἀρχίσει νὰ νιώθει τὴν ἀνάγκη τοῦ πλησίον».

Ὁ Ζὰν Μαρὶ Πὲλτ καὶ ὁ Κλάϊν μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους φίλους, δημιούργησαν τὸ Ἰνστιτοῦτο στὰ 1968 μετὰ τὴν φοιτητικὴ ἐξέγερση σὰν ἕνα «ἀντι— πανεπιστήμιο». Νὰ τὶ λέει ὁ Πὲλτ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη:

«Δόθηκα, μὲ ὅλη μου τὴν ψυχὴ στὴν ὑπόθεση τῆς ἀλλαγῆς τῶν πανεπιστημίων καὶ ἐκλέχθηκα ἀναπληρωτὴς δήμαρχος τοῦ Μέτζ. Ὅμως, ἀντιμετώπισα ἀνυπέρβλητες δυσκολίες γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ πολυδύναμου σχολείου ποὺ ἤθελα καὶ ποὺ θὰ συνδύαζε τὶς θετικὲς μὲ τὶς θεωρητικὲς ἐπιστήμες».

ΧΩΡΙΣ ΣΤΑΘΕΡΗ ΧΡΗΜΑΤΑΔΟΤΗΣΗ

Τὸ Ἰνστιτοῦτο ἄρχισε χωρὶς σταθερὴ χρηματοδότηση. Ἡ διδασκαλία γένεται στὰ πλαίσια τῶν δραστηριοτήτων τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Μέτζ. Γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τοῦ κτιρίου χορηγήθηκαν κεφάλαια ἀπὸ τοπικὲς ὀργανώσεις, τὴν Κοινὴ Ἀγορά, καὶ τὸ ὑπουργεῖο περιβάλλοντος, ἐνῶ τὰ κεφάλαια γιὰ ἔρευνα δὲν χορηγοῦνται σὲ μόνιμη βάση ἀλλὰ ἀνάλογα μὲ τὰ συμβόλαια ποὺ κλείνονται γιὰ συγκεκριμένα ἔργα.

Προκειμένου, νὰ ἐξασφαλιστεῖ ἡ μονιμότητα στὴν χρηματοδότηση, ὀργανώθηκε τὸ «Εὐρωπαϊκὸ Ἵδρυμα γιὰ τὸν